

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul justiției

TELEFON No. 748

S U M A R

Moratoriul înainte de faliment, (urmarea 3-a), de d-l Mihail G. Valerianu;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație, secția I: Ion Grigore cu Ion Panaitescu și alții;

Tribunalul Suceava: Obștea Tirgoveștilor Lespezi cu Moștenitorii def. C. Bossie;

Asupra incapacității de lucru, considerată din punctul de vedere al Codului penal, de d-l N. N. Burghela.

Moratoriul înainte de faliment

(Urmarea 3-a) (*)

Vom termina observațiile noastre asupra moratoriului cu mult controversata chestiune dacă în materie de moratoriū există sau nu drept de apel în contra sentințelor cari acordă sau resping cererea de moratoriū.

În această materie jurisprudența a variat foarte mult, atit la noi cit și în Italia. La noi această chestiune n'a fost însă judecată de cit numai de Curțile noastre de apel, căci nici una din aceste decisiuni n'a fost pînă astăzi supusă censurii Inaltei curți de casație, ast-fel că chestiunea n'a fost încă tranșată de instanța noastră superioară.

Unii din magistrații curților noastre de apel susțin că sentințele în materie de moratoriū, indiferent că este înainte sau după faliment, nu sunt supuse apelului, de oare-ce moratoriul nefiind de cit o fază a falimentului, și art. 944 C. com. spune că în materie de faliment nu există apel de cit dacă este formal acordat de lege, și în capitolul relativ la moratoriū nu se vorbește de apel, deci legiuitorul a înțeles să nu acorde dreptul de apel în aceste afaceri. Se mai susține că aceasta ar resulta și din faptul că la 1895 legiuitorul a modificat art. 936, care prevedea dreptul de apel, înlocuindu-l cu art. 944, care nu vorbește despre dreptul de apel în materie de moratoriū.

Magistrații cari susțin că există dreptul de

apel în contra sentințelor date în materie de moratoriū își bazează opinia pe considerațiunile de drept că moratoriul cerut înainte de declarare în faliment nu este o fază a falimentului, și că modificarea art. 936 nu poate viza de cit cel mult sentințele de moratoriū în urma declarării în stare de faliment, de oare-ce art. 936 se referă la art. 835, azi 837, care vorbește despre moratoriul acordat după declararea în stare de faliment.

Ne raliăm la această din urmă opiniune, care credem că este și mai juridică și mai logică.

Opiniunea adversă și bazează întreaga teorie pe considerentul că moratoriul, fie că este anterior sau posterior falimentului, este o fază a falimentului, de oare-ce art. 842 se află în Cartea III care tratează despre falimente.

După această opiniune dar, textele de lege se interpretează nu după principiile puse în aceste texte de lege, ci după locul pe cari 'l ocupă într'un cod de legi; ast-fel, cînd un articol de lege care coprinde un principiu de drept, este pus într'un capitol oare-care, acest principiu nu se va putea aplica de cit în limitele materiei despre care tratează acel capitol. Principiile de la vinzări se vor aplica exclusiv numai la vinzări, cele de la locațiuni numai la locațiuni, de la mandat numai la mandat, și așa mai departe, fără a se putea întinde aplicarea lor și la alte materii cari se guvernează de aceleași principii de drept, și fără ca aceste principii de drept să aibă o aplicațiune independentă de cele prescise în capitolul sub care poate dintr'o necesitate oare-și care, fac parte într'un mod cu totul accidental.

A interpreta ast-fel textele de lege este a le interpreta în mod prea strîmt, a uita că legile nu se guvernează de capitole, ci de principii, și că aranjarea textelor de lege nu poate avea de cit o mică influență asupra principiilor coprinse într'insele.

A spune, dar, că tot ce se cuprinde în cartea falimentului este o fază a falimentului, este a pleca de la o premisă greșită, care ne duce la concluziuni greșite.

(*) Vezi Curierul Judiciar, No. 23 și 27 a. c.

Cartea III, «Despre faliment», o începe cu art. 695, care spune că comerciantul care a încetat plățile este în stare de faliment; iar art. 701 C. com. spune că falimentul se declară prin hotărîre judecătorească. Pentru ca să existe dar stare de faliment se cere atît încetarea plăților, cit și hotărîre judecătorească. Fără aceste două condițiuni nu există stare de faliment.

Se știe că falimentul este de ordine publică și că, deci, nu se poate transige sau renunța la faliment. Odată starea de faliment declarată, comerciantul perde administrațiunea bunurilor sale, nu mai poate sta în judecată, devine incapabil, și totul se administrează de un judecător-sindic prevăzut anume de lege.

Comerciantul care are administrațiunea bunurilor sale, care nu și-a pierdut capacitatea sa și nu este pus sub puterea tutelară a judecătorului sindic, nu poate fi numit falit. Tot ceea-ce face este străin materiei de faliment, și nici o-dată nu s'ar putea susține că epoca în care era în încetare de plăți ar fi fost o fază a falimentului său, chiar dacă în urmă, fiind declarat în stare de faliment, sentința a hotărît că încetarea plăților este mult anterioară cererii de declarare în faliment.

Singurele faze ale falimentului sunt acelea prevăzute de lege, și cari nu se pot întinde, fiind de strictă interpretare. Or, acele faze sunt: aceea după declarare și înainte de lichidarea pasivului și a activului său, prevăzută de titlul I, II, art. 695—767; aceea a lichidării pasivului și activului prevăzută de titlul III și IV art. 768 — 831; aceea a încetării rolului judecătorului-sindic din cauza lipsei de activ, prevăzută de art. 832; aceea a suspendării falimentului prin acordarea unui moratoriu prevăzut de capitolul II, în afară de art. 842 și 843; aceea a votării și omologării concordatului prevăzută de capitolul III, art. 845 — 865, și, în fine, aceea a răspunderii sale în fața tribunalelor represive.

În toate aceste faze, legea numește *falit* pe comerciantul declarat în stare de faliment, și el are a se conforma întocmai dispozițiilor legii falimentului.

Oare comerciantul, care a cerut și obținut moratoriu înainte de a fi fost declarat în stare de faliment, intră el în vre-una din aceste faze?

Dacă citim cu atențiune textul art. 842, sediul materiei de care ne ocupăm, vom vedea în primul rînd că, contrar tuturor celor-l'alte articole din cartea falimentului, contrar chiar articolelor din cap. II «Despre Moratorii», legiuitorul nu mai vorbește în art. 842 despre «falitul» care cere, ci spune «comerciantul» care cere moratoriu. Legiuitorul se ferește dar de a întrebuița o de-

numire care ar atrage după sine o mulțime de consecințe juridice, ci face în mod clar distincția între acel ce are a se conforma legii falimentului, numindu-l falit și între acel ce nefiind falit nu poate cădea sub dispozițiunile legii falimentului.

În moratoriul acordat conform art. 842, creditorii sunt convocați înaintea unui judecător al tribunalului, pe cînd în moratoriul acordat după faliment, art. 835 prevede că creditorii vor fi convocați înaintea judecătorului-sindic. În moratoriul acordat conform art. 842, comerciantul și administrează singur averea, poate sta în justiție, poate vinde și plăti, în fine, se bucură de plenitudinea drepturilor sale, pe cînd în cel-l'alt moratoriu legea prevede că «falitul» în moratoriu nu va putea face nimic fără asistența judecătorului-sindic, iar toate învoelile trebuiesc supuse omologării tribunalului. Deosebirea dintre moratoriul acordat înainte și cel după declararea în faliment este dar capitală, și nimeni nu le poate confunda, fără a comite o eroare de drept.

Cum se poate dar susține că starea de drept a comerciantului în moratoriu înainte de faliment, atunci cînd judele-sindic n'are nici un rol, cînd comerciantul are exercițiul tuturor drepturilor sale, cînd legea se ferește a 'l numi falit, că aceea stare este o fază a falimentului? Cum poate ea fi o fază a falimentului, atunci cînd nu intrunește nici una, dar absolut nici una din condițiunile cerute de lege pentru a fi o stare de faliment?

Faptul că art. 842 se află în cartea falimentului nu poate avea nici o importanță și nu poate constitui un argument serios. Dacă citim întreg cap. II «Despre moratoriu», vom vedea că legiuitorul se ocupă în 9 articole despre moratoriul ce se va acorda falitului, și că numai într'un singur articol 842 vorbește despre moratoriul ce se va acorda comerciantului înainte de faliment. Legiuitorul a avut dar în vedere mai mult moratoriul în faliment.

Cum însă atît dreptul roman, cit și dreptul vechiu francez, prevedeau lichidatiunea judiciară, spre a se preveni starea de faliment, care la romani se numea «*missio in possessionem*» urmată de *venditio bonorum* (Lyon Caen, t. VII, p. 4), s'a introdus și în Codul comercial italian, după care am copiat legea noastră, aceea dispozițiune din art. 842 a suspendării orî-cărei execuțiunii în contra debitorului spre a se preveni și evita falimentul.

Legiuitorul nu se ocupă însă despre acest lucru de cit într'un singur articol, și deci nu putea face pentru acest singur articol un capitol separat, și ast-fel trebuind a se găsi acestui unic articol un loc în Codul comercial, legiuitorul 'l-a

pus în capitolul moratoriului, la care se referă cu privire la concursul condițiilor cerute pentru a se acorda moratoriū; însă tot în art. 842 legiuitorul are grijă să adauge că «acest moratoriū se regulează prin dispozițiunile acestui capitol, cari nu ar fi incompatibile cu dînsul».

Legea face dar din nou o distincțiune capitală între aceste două feluri de moratoriū, și dispune în mod categoric că moratoriului acordat înaintea falimentului nu se pot aplica dispozițiunile incompatibile cu dînsul. Or, aceste dispozițiunile incompatibile sunt: că comerciantul care cere moratoriū înainte de faliment nefiind falit, rămîne în capul afacerilor sale; că n'are nevoie de asistența judecătorului-sindic, care nici nu se numește într'un ast-fel de moratoriū; că poate lichida și vinde singur averea, că, în fine, se bucură de exercițiul tuturor drepturilor sale, ca orîce alt comerciant, și în deosebire de comerciantul declarat în stare de faliment.

Dacă dar, conform art. 842, comerciantul în ast-fel de moratoriū nu poate fi supus nici uneia din regulele falimentului, cum se poate dar pretinde că numai pentru dreptul de apel este supus regulelor prescise în legea falimentului?

Pentru ca moratoriul prevăzut de art. 842 să fie o fază a falimentului ar trebui ca cel puțin una singură din dispozițiunile legii falimentului să 'i fie aplicabilă; și cum am dovedit că acest moratoriū nu se aplică nici una din dispozițiunile legii falimentului, rezultă în mod evident că acest moratoriū nu este și nu poate fi numit o fază a falimentului.

Opiniunea care susține că nu există drept de apel în materie de moratoriū se mai bazează pe faptul că înainte de 1895 legea comercială, prin art. 936, prevedea cazul cînd sentința dată în materie de moratoriū era supusă apelului, invocînd anume art. 835, care a devenit astăzi 837, și că art. 936 fiind modificat de art. 944 de astăzi, acest articol nu mai vorbește de dreptul de apel, de unde concluzia că voința legiuitorului a fost să desființeze dreptul de apel în materie de moratoriū.

Și acest argument ni se pare nefondat, de oarece, în primul rînd, se caută ca prin analogii și interpretări să se ajungă la răpirea dreptului de apel, cînd se știe că spiritul întregii noastre legiuiri este că fie-care impricinat are dreptul la două grade de jurisdicțiune.

Dar mai important e că modificările din art. 936 nici nu se referă la speța noastră. În adevăr, art. 936 se referea numai la art. 835, azi 837, care articol se ocupă de moratoriul acordat după faliment, și nici de cum de moratoriul acordat înaintea falimentului, care în vechiul Cod

era reglementat de art. 840, azi art. 842. Deci, modificările art. 936, care acorda saū nu dreptul de apel, în materia moratoriului acordat după faliment, nu pot avea nici o influență asupra art. 840, azi 842, de care legiuitorul din 1895 nici nu s'a ocupat.

Argumentul tras din aceste modificări ne servește însă nouă, și iată cum:

Dacă se admite teoria că moratoriul prevăzut de art. 842 este o fază a falimentului, atunci trebuie să 'i aplicăm toate regulele falimentului, și deci și acelea prevăzute de art. 936, azi 944, că nu există drept de apel, de cit atunci cînd este prevăzut anume de lege. Or, vechiul art. 936 acorda dreptul de apel numai în cazul prevăzut de art. 835, azi 837, adică în moratoriul după faliment, și cum nu se spunea nici un cuvînt despre moratoriul acordat înainte de faliment conform art. 840, azi 842, în acest din urmă moratoriū nu exista dreptul de apel.

Și iată că, după interpretarea dată de opinia adversă, ajungem la concluzia că sentințele ce acordă moratoriul după faliment erau supuse apelului; iar sentințele în materie de moratoriū înainte de faliment nu erau supuse apelului, ceea ce nu poate fi nici juridic, nici logic, căci nu e posibil ca legiuitorul să fi vrut să facă mai dificilă situația creditorilor într'un moratoriū în care debitorul lor are libertatea să facă orîce vrea, fără a fi supus nici unui control, și nici supravegherei judelei-sindic, de cât acelor creditori cari știind pe debitorul lor declarat în stare de faliment și averea sa pusă sub paza judelei-sindic, de multe ori nici nu aū vre-un interes de a se opune la acordarea unui moratoriū.

După opinia adversă, creditorii cari aū un interes foarte minim aū dreptul de apel; iar creditorii cari prin acordarea moratoriului înainte de faliment își ved avutul lor periclitat, și deci aū cel mai mare interes a se opune, nu aū dreptul a apela sentința tribunalului. Nu este nici logic, nici juridic!

Cînd dar legiuitorul din 1887 nu se ocupă în art. 936, de soarta moratoriilor acordate în baza art. 840, ci vorbește numai de dreptul de apel în moratoriile acordate conform art. 835, aceasta face tocmai o dovadă și mai mult că legiuitorul care a introdus în legea noastră instituțiunea moratoriului nu s'a gîndit un singur moment că moratoriul acordat înainte de faliment ar fi o fază a falimentului, și că ar trebui dar o dispoziție specială pentru a i se acorda dreptul de apel; ci, legiferând asupra moratoriului acordat după faliment, îi acordă dreptul de apel printr'o dispoziție specială, iar despre cel-lalt moratoriū nu vorbește nimic, pentru bunul cuvînt

că nefiind o fază a falimentului, intră în dreptul comun și deci, se bucură *ipso jure* de dreptul de apel.

Acum, că la 1895, modificându-se art. 936, nu se mai prevede în art. 944 dreptul de apel în materia moratoriului acordat după faliment, conform art. 835, azi 837, nu ne poate interesa în chestia de care ne ocupăm, căci în toate aceste modificări nu se vorbește nimic de art. 840, azi 842, sediul materiei noastre.

În favoarea teoriei pe care o susținem este și textul art. 711 C. com., care prevede în mod expres dreptul de apel creditorilor cari au cerut și li s'a respins declararea în stare de faliment.

Creditorul oponent într'un moratoriu nu face alta de cit să se opue la acordarea moratoriului, cerând, ca consecință a respingerii moratoriului, declararea în stare de faliment a debitorului său, cum o spune și art. 842 în ultimul său aliniat.

Opoziția scrisă pe care o face creditorul conține dar și o cerere de declarare în faliment, care, dacă i se respinge, este supusă apelului, conform art. 711.

Ast-fel, dacă în ziua judecării moratorului ar urma să se judece și o cerere de declarare în faliment, făcută pe cale principală de către un creditor al comerciantului ce cere moratoriu, ambele cereri vor putea fi conexasate, judecându-se în același timp. În acest caz, s'ar putea oare susține că creditorul căruia i se respinge cererea de declarare n'are dreptul să facă apel? Ei bine, ceea ce creditorul are dreptul să facă atunci când are introdusă o cerere principală, poate să facă și atunci când prin facerea opoziției devine intervenient în acest proces, de oare-ce are același drept și același interes.

Odată stabilit că moratoriul prevăzut de art. 842 C. com. nu este o fază a falimentului, și că nici modificarea adusă prin art. 944 nu se poate referi la art. 842, urmează că moratoriul ce se acordă înainte de declararea în faliment este supus dreptului comun și că i se aplică deci principiul celor două grade de jurisdicțiune.

Susținătorii opiniei adverse își bazează teoria pe presupunția trasă din voința legiuitorului, invocând pentru aceasta modificările introduse în Codul comercial în anul 1895, și când prin art. 944 s'a luat dreptul de apel în moratoriul acordat după faliment.

Am arătat mai sus că aceste modificări nu se referă la moratoriul acordat înainte de faliment. Voi căuta acum să dovedesc în cite-va cuvinte că legiuitorul nici nu putea să aibă intențiunea de a lua dreptul de apel în moratoriu și, în ori-ce caz, nu putea să aibă această intențiune în moratoriul prevăzut de art. 842.

Dacă citim toate articolele legii falimentului, vom constata că ori de cite ori legiuitorul s'a ocupat în materia falimentului de interesele terților, și de cite ori s'au ivit conflicte de interese între falit și terții, legiuitorul a acordat tot-d'a-una acestora din urmă dreptul de apel.

Ast-fel la verificările de creanțe, la concordate, la liberările de bani, la revendicările făcute de terții, etc., legiuitorul a avut grija să acorde terților siguranța celor două instanțe, și cu drept cuvint, căci art. 944 C. com. nu se poate referi de cit la actele de pură administrațiune ale falimentului, iar nu la acele sentințe cari hotărăsc asupra intereselor terților, și cari, nefiind falitiți, nu pot fi lipsiți de cele două grade de jurisdicțiune.

Dacă în toate conflictele ce se ivesc între falit și terții cu privire la faliment, legiuitorul a avut grija să acorde terților dreptul de apel, de ce nu l-ar fi acordat și în materie de moratoriu?

Din examinarea textelor de lege nu poate, dar, rezulta voința legiuitorului de a lua dreptul de apel în materie de moratoriu; din contra, credem că din toate cele arătate mai sus reese că legiuitorul nu s'a ocupat de această chestiune, tocmai pentru că, știind că moratoriul nu este un act de pură administrațiune a falimentului, ci un conflict de interese între falit și creditor, a voit ca sentințele cari tranșează aceste conflicte să fie supuse apelului.

Mihail G. Valerianu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 6 Octombrie 1903

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

Ion Grigore cu Ion Panaitescu, Mihaï Panaitescu și Magdalena C. Ivănescu

Perimare. — Intrerupere. — Act intrerupător de perimare. — Act de procedură cu caracter contradictor. — Actele ce au acest caracter. — Citarea unei persoane încetată deja din viață. — (Art. 257 Pr. civ.).

Legiuitorul, prin art. 257, al. II, din Pr. civ., privind ca act intrerupător de perimare ori-ce act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictor, n'a putut înțelege de cit pe acele acte cari sunt îndreptate contra adversarului real în proces în momentul facerii lor, căci numai asemenea acte pot să invedereze din partea celui ce le face voința serioasă de a stărui în judecată și a înlătura presupunția unei părăsiri de instanță, presupunție care este fundamentul juridic al perimării, iar nu și ori-ce alte acte cari ar putea fi făcute numai dintr'un spirit de șicană, cum ar fi, de exemplu, citarea unei părți care numai figurează în proces și care s'ar pu-

tea face tocmai în scopul de a menține procesul pe rol, ca să nu curgă termenul perimării, și cu chipul acesta să eludeze legea, un asemenea act avînd numai aparența unui act de procedură și nefiînd în realitate un act de procedură cu caracter contradictor.

Ast-fel, citarea unei părți care încetase din viață nu este un act cu caracter contradictor, neputîndu-se face acte de procedură în contra unei persoane încetată din viață.

Decisiunea, 394/903. — Casată, în urma unei divergențe, sentința trib. Prahova, s. I, cu No. 167/902, în urma recursului făcut de Ion Grigore, în proces cu Ion Panaitescu, Mihaï Panaitescu și Magdalena C. Ivănescu.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca;

Pe d-l avocat Dumitropol, în dezvoltarea motivului de casare invocat; și

Pe d-l avocat C. Dumitriu, în combateri;

Deliberînd,

Asupra mijlocului de casare invocat:

•Tribunalul violează și rău interpretează art. 257 și urm. din Cod de Proc. civ. Curtea de casație, prin decisiua sa No. 36 din 30 Ianuarie 1902, investise pe trib. Prahova cu căderea aceasta de a examina dacă eî în adevăr eram urmașul și cumpărătorul drepturilor lui Costache Mihăescu și dacă trecuse două ani de la cel din urmă act de procedură contradictoriu în această afacere.

•Asupra calității mele de urmaș al lui Costache Mihăescu, trib. de Prahova m'î-o recunoaște printr'un considerant și, în cele după urmă, declară că, în materie de perimare, cesiunea aceasta este indiferentă, intru cît ori și cine poate să ceară perimarea unei acțiuni pendente între alte persoane, destul numai ca să aibă interes a o cere; aceasta, pe cale de intervenție, în procesul tribunalului de Prahova, nu'î era permis să schimbe calitatea mea în instanță de perimare. A făcut-o, dar a comis un esces de putere și o violare de lege, transformîndu-mă din parte în terțiu. După aceasta, și după ce stabilește că am interes a cere perimarea, constată în fapt că eî n'am intervenit la timp în procesul despre care tratează dos. No. 81/69, așa că citațiunile lansate în 1897, de Ion Panaitescu, unul din moștenitorii reclamantului Panait Enache, către Costache Mihăescu, autorul meu, au avut darul de a intrerupe prescripțiunea instanței și față de mine. Teoria aceasta, nouă de alt-fel nădăjduesc că nu va fi împărtășită de înalta curte de casație, care, de alt-fel, s'a rostit în sens contrariu prin decisiunea sa de trimitere No. 36/902; ceea-ce e mai grav, e că însuși tribunalul de Prahova constată că Costache Mihăescu, în 1897, cînd a fost citat, murise cu 20 ani înainte, fapt cunoscut și lui Panaitescu.

Avînd în vedere sentința supusă recursului, din care rezultă că Panait Enache, autorul intimațiilor de azi în recurs: Ion Panaitescu, Mihaï Panaitescu și Magdalena Ivănescu, a intentat, la 1860, contra lui Costache Mihăescu, autorul recurrentului de azi Ion Grigore, acțiune în revendicarea unui iaz de moară pe moșia Tătarani; că cercetarea acestei acțiuni s'a suspendat la 16 Septembrie 1860 și a rămas în nelucrare pînă la 25 Februarie 1897, cînd Ion Panaitescu, unul din moștenitorii lui Panait, a cerut redeschiderea dosarului, citînd spre înfățișare pe Costache Mihăescu, cel de la care recurrentul Ion Grigore deținea prin cumpărare dreptul de proprietate asupra iazului în litigiu, iar nu pe numitul recurrent, actualul proprietar al acestui iaz; că, la 8 Maiu 1897, zi fixată pentru cercetarea priciniei, după cererea reclamantului Ion Panaitescu, pe motiv că citația pîrîtului Costache Mihăescu a fost restituită pentru că ar fi fost încetată din viață, s'a amînat procesul la 18 Septembrie 1897, spre a se face dovada încetării din viață a numitului pîrît; că, după alte șase amînări făcute tot în acest scop și constatate prin jur-

nalele tribunalului, la 4 Octombrie 1899, pentru neprêntarea părților și neplata taxelor pentru scoaterea citațiunilor tribunalul, prin jurnalul cu No. 6412/99, a suspendat judecarea procesului; că, în urma acestora la 12 Iunie 1901, recurrentul Ion Grigore, ca reprezentat al drepturilor lui Costache Mihăescu, a cerut a se declara perimată acțiunea intentată la 1860 de către defunctul Panait Enache; că trib. de Prahova, s. I, prin sentința supusă azi recursului, judecînd ca instanță de trimitere, în urma casării sentinței tribunalului Dimbovița cu No. 389/901, a respins ca nefondată cererea de perimare, care face obiectul procesului de față;

Avînd în vedere că, în ceea-ce privește prima parte din motivul de casare, privitoare la calitatea recurrentului Ion Grigore de a cere perimarea, intru cît trib. recunoaște în definitiv că recurrentul are interes și, ca atare, că poate să ceară, în baza art. 257 Pr. civ., perimarea aceasta, parte din motivul de casare se găsește neîntemeiată;

In ceea-ce privește însă partea privilegiate la temeiul cererii de perimare:

Avînd în vedere că cesiunea dedusă în judecata tribunalului de Prahova era de a se ști dacă trecuseră două ani de la cel din urmă act de procedură și pînă la data cererii de perimare, fără ca să fi avut loc vre un act de procedură cu caracter contradictoriu;

Considerînd că legiuitorul, prin art. 257 al. 2 Pr. civ., privind ca act intrerupător de perimare ori-ce act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictoriu, n'a putut înțelege de cît pe acele acte cari sunt îndreptate contra adversarului real în proces în momentul facerii lor, căci numai asemenea acte pot să invedereze din partea celui ce le face voința serioasă de a stărui în judecată și să înlăture presumpțiunea unei părăsiri de instanță, presumpție care este fundamentul juridic al perempțiunii, iar nu și ori-ce alte acte cari ar putea fi făcute numai dintr'un spirit de șicană, cum ar fi spre exemplu citarea unei părți care numai figurează în proces, și care s'ar putea face tocmai în scopul de a menține procesul pe rol, ca să nu curgă termenul perempțiunii și să eludeze legea cu chipul acesta, un asemenea act avînd numai aparența unui act de procedură și nefiînd în realitate un act de procedură cu caracter contradictoriu;

Considerînd că ast-fel fiind, rău și numai prin violarea și reaua interpretare a art. 257, al. 2, tribunalul, în specie, a privit ca acte intrerupătoare de perimare actele de procedură făcute de Ion Panaitescu în contra lui Costache Mihăescu, de și citația acestuia a fost înapoiată pentru că încetase din viață, ceea-ce ridică acestei citațiuni ori-ce caracter de act de procedură cu caracter contradictoriu, neputîndu-se face acte de procedură în contra unui om încetată din viață, sub cuvînt că în contra lui se începuse procesul, ci în contra urmașului său;

Că, prin urmare, din aceste puncte de vedere, recursul se găsește fondat și, ca atare, cată a fi admis.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiențele de la 23 și 30 Iunie 1904

Preșidenția D-lui A. L. BĂRSESCU, President

Obștea Țirgoveștilor Lespezi cu moștenitorii defunctului C. Bossie, și anume: Vilhelm Mayerhofer și Leontina Rotemberg.— Perimare

Sentința civilă No. 261.

Perimare. — Opoziție. — Perimarea opoziției. — Termen. Act de procedură. — Înțelesul unui asemenea act. — (Art. 257 Proc. civilă).

Autoritatea lucrului judecat. — Condițiile pentru ca o hotărîre să poată fi invocată ca constituînd lucrul judecat. — Hotărîre dată contradictoriu. — Dacă hotărîrea

dată pe cale grațioasă constituie lucru judecat.—Perimare.—Dacă o hotărîre de perimare poate fi invocată ca constituind lucru judecat.—(Art. 1201 Cod. civil)

Perimare.—Perimarea opoziției.—Dacă perimă întreaga instanță.—Drepturi cîștigate.—Înțelesul acestor cuvinte în materie de procedură.—(Art. 257 și 742 Proc. civilă).

1) Conform art. 257 din actualul Cod de Procedură civilă, perimarea unei opoziții se poate încuviința după cererea părții interesate, dacă oponentul a lăsat să treacă două ani de la cel din urmă act de procedură, și prin act de procedură se înțelege ori-ce dispoziție pe care a încuviințat-o judecătorul în cercetarea pricinii.

Ast-fel cînd, după admiterea opoziției în principiu, s'a dispus de tribunal citarea părților pentru numirea unui nou expert, această dispoziție constituie un adevărat act de procedură, și dacă partea interesată a lăsat să treacă două ani de la această dispoziție a tribunalului fără a face vre-un act care să întrerupă cursul perimării, afacerea se perimă.

2) Pentru ca cine-va să poată opune autoritatea lucrului judecat trebuie să dovedească că există o hotărîre definitivă, care să fi judecat în mod contradictoriu un conflict de drepturi între două sau mai multe persoane, și care să fie dată între aceleași părți, să aibă aceeași cauză și același obiect.

Prin urmare, nu poate fi vorba de autoritatea lucrului judecat de cît atunci cînd există o hotărîre propriu zisă, adică o hotărîre dată pe cale conțențioasă, actele de jurisdicțiune grațioasă sau voluntară nefiind adevărate hotărîri ci numai niște contracte investite cu forme judecătorești, putînd însă lua caracterul de lucru judecat dacă se ridică vre-o contestație și se presintă vre-un adversar, cîci, în asemenea cas, procedura grațioasă se preschimbă în conțențioasă.

Ast-fel hotărîrea dată asupra unei cereri de perimare nu constituie autoritate de lucru judecat, nefiind o hotărîre de natură conțențioasă, de oare-ce judecătorul acestui fel de hotărîre nu atinge, nu pipăie întru nimic însuși fondul dreptului.

3) După noua lege de Procedură civilă, cererea de perimare a opoziției nu perimă întreaga instanță, ci numai actul juridic pe care-l ține legat opoziția, și aceasta se aplică și pentru actele intervenite sub vechea lege de procedură, cînd cererea de perimare s'a făcut sub noul Cod de Procedură civilă, întru cît, în regulă generală, procesele se judecă după legea nouă de procedură, afară de drepturile cîștigate, pe cari legea nouă nu le poate înlătura și în privința cărora se aplică legea veche.

Prin drepturi cîștigate în materie de procedură se înțeleg probele, termenele fatale și nulitățile de procedură.

S'a prezentat reclamantul, asistat de d-nii avocați D. Alexandrescu și Gh. Străjescu; iar pîritul asistat de d-l avocat Gr. Macri;

Tribunalul, deliberînd:

Avînd în vedere că, prin petițiunea înregistrată de acest Tribunal la No. 2201 din 6 Februarie a. c., a d-lui Vasile Teodorescu, proprietar, cu domiciliul așea la d-l avocat G. Străjescu din Fălcieni, lucrînd în calitate de procurator al tirgoveților din Lespezi, cere ca Tribunalul să declare perimată opozițiunea făcută de d-l C. Bosie, reprezentat azi prin intimații Vilhelm Mayerhofer și Leontina Rotenberg, contra hotărîrei sale cu No. 73 din 15 Octombrie 1891;

Avînd în vedere că din desbaterile părților și din actele

și concludsiunile scrise depuse Tribunalului rezultă: prin menționata sentință No. 73/891, C. Bosie proprietarul moșiei Brătești, numită azi Sirețelu și tirgul Lespezi, este obligat a despăgubi pe tirgoveții din Lespezi cu suma de 2810 galbeni, cu procentele lor legale, și a le preda și o porțiune de teren numită «Livezile», plus cheltuielile judecăței. Această hotărîre fiind pronunțată în lipsă, pîritul C. Bosie, în ziua de 6 Noembrie 1891, face opozițiune, și se fixează termen de înfațșare la 20 Ianuarie 1892, cînd admițîndu-se opoziția în principiu, după cererea chiar a oponentului Bosie, se dispune facerea unei expertise și cercetări locale, lucrări cari însă nu se efectuează din cauză că nici una din părți nu se interesează să îndeplinească procedura și să procure mijloace de transport judecătorului delegat, așa că la 28 Martie 1894, adică peste doi ani, tirgoveții din Lespezi cer perimarea opozițiunei, iar Tribunalul împărțînd unul din multele sisteme că existau atunci asupra efectelor cererilor de perimare a unei opozițiuni, prin jurnalul său No. 1411 din 1 Aprilie 1894, respinge cererea ca inadmisibilă, pentru considerentele că opozițiunea odată admisă în principiu, hotărîrea nu mai are ființă, și, perimîndu-se opozițiunea, s'ar perima întreaga instanță, prin urmare și propria sa acțiune Trece aproape un an și la 28 Ianuarie 1895, tirgoveții din Lespezi cer redeschiderea dosarului și a se cita ca pîriți d-l Samoil Mayerhofer, autorul intimațiilor de azi, în locul fostului proprietar C. Bosie; la termenul de înfațșare, 17 Martie 1895, Tribunalul, prin jurnalul No. 1285, dispune înlocuirea experților și însărcinează din nou pe d-l supleant cu cercetarea locală, ordonată deja prin jurnalul No. 159/1892; încetînd însă din viață unul din acești experți, tirgoveții din Lespezi, cu petiția înregistrată la No. 5390 din 8 Iunie 1895, cer numirea altui expert, și de și Tribunalul dispune în acest scop citarea părților din cauză că nu se plătise citațiunile, nu se mai face absolut nici o lucrare pînă la 6 Februarie a. c., cînd tirgoveții din Lespezi introduc această cerere de perimare;

Avînd în vedere că, după dispozițiunile art. 257 din actualul cod de procedură civilă, perimarea unei opozițiuni se poate încuviința după cererea părții interesate, dacă oponentul a lăsat să treacă două ani de la cel din urmă act de procedură; iar prin aliniatul următor se explică că prin act de procedură se înțelege ori-ce dispozițiune pe care a încuviințat-o judecătorul în cercetarea pricinii;

Considerînd că întru cît în specie, cu actele aflate în dosar, se stabilește, după cum am arătat, că de la 8 Iunie 1895, cînd, după admiterea opozițiunei în principiu, s'a dispus de Tribunal citarea părților pentru numirea unui nou expert, dispozițiune care fiind încuviințată în cercetarea pricinii, constituie un adevărat act de procedură, și pînă la introducerea acestei cereri de perimare, 6 Februarie 1904, au trecut mai bine de doi ani, fără ca oponentul C. Bosie, sau reprezentanții drepturilor lui să fi făcut vre-un act care să întrerupă cursul prescripțiunei, acea opozițiune făcută în ziua de 6 Noembrie 1891 contra hotărîrei No. 73/1891 urmează conform principiului stabilit de art. 257 din actualul cod de procedură civilă, sub imperiul căruia a luat naștere cererea de perimare, să se declare perimată;

Avînd în vedere că intimații, în respingerea acestei cereri de perimare, pe lingă alte multe motive de formă și de fond, examinate și respinse de Tribunal prin jurnalele No. 1082, 1742 și 2888,904, au mai invocat și autoritatea lucrului judecat, motiv care a dat naștere divergenței asupra căreia Tribunalul e chemat azi a se pronunța; se mai pretinde de intimații că întru cît tirgoveții din Lespezi au mai făcut o cerere de perimare a acestei opozițiuni, care s'a respins de Tribunal prin hotărîrea No. 1441/894, există autoritatea lucrului judecat, indiferent dacă a fost dată în Camera de consiliu și fără citarea părților, întru cît ea, statuînd asupra unui drept, constituie autoritatea lucrului judecat, așa că cererea de perimare urmează a se respinge, și, în tot cazul, chiar cînd s'ar găsi că nu există autoritatea lucrului judecat și s'ar admite cererea de perimare, totuși, conform art. 742 din actualul cod de procedură civilă, urmînd a se aplica în specie dispozițiunile vechiului cod cînd opozițiunea a luat naștere, trebuie să se declare perimată nu numai opozițiunea, ci întreaga instanță;

Având în vedere că reclamanții, în combaterea acestor motive, la rindul lor, susțin că nu poate fi vorba de autoritatea lucrului judecat, întru cit jurnalul Tribunalului No. 1441/94 este dat în Camera de consiliu, fără citarea părților, și este de principiu că numai hotărârile contradictorii pot constitui autoritatea lucrului judecat, iar în ceea ce privește cea-laltă obiecțiune, legea de procedură civilă având efect retroactiv, nu dispozițiunile vechiului cod de procedură civilă urmează a se aplica, ci ale codului actual, cind opozițiunile se pot perima fără să se perime întreaga instanță ;

Având în vedere că legiuitorul nostru ca și legiuitorul celor-lalte țări, înscriind în art. 1201 din Codul civil principiul salutar de înaltă ordine publică și socială al autorității lucrului judecat, fără de care, dupe cum s'a zis, nu ar putea exista respectul, nici increderea de care trebuie să se bucure puterea judecătorească, nici pace și ordine între cetățeni, și efectele autorității lucrului judecat fiind de a oferi aceluia contra căruia este intentată o acțiune dreptul de a respinge prin un simplu fine de neprimire, fără a mai judeca jurnalul acestui Tribunal No. 1441/1894, prin care s'a respins ca inadmisibilă cererea de perimarea opozițiunii făcută contra hotărârii No. 73/1891, poate constitui sau na autoritatea lucrului judecat ;

Având în vedere că este de doctrină și jurisprudență admis că pentru ca cine-va să poată opune autoritatea lucrului judecat trebuie să dovedească că există o hotărâre definitivă care să fi judecat în mod contradictoriu un conflict de drepturi între două sau mai multe persoane și care să fie dată între aceleași părți, să aibă aceeași cauză și același obiect ;

Că, deci, nu poate fi vorba de autoritatea lucrului judecat de cit atunci cind există o hotărâre propriu disă, adică o hotărâre dată pe cale contencioasă ; actele de jurisdicțiune grațioasă sau voluntară nefiind adevărate hotărâri, ci numai niște contracte învestite cu forme judecătorești, putând lua acest caracter dacă se ridică vre-o contestare și se prezintă vre-un adversar, căci în asemenea cas procedura grațioasă se preschimbă în contencioasă, conform principiului «juridictio-voluntaria transit in contentiosam interventus justis adversari» ;

Considerând că, chiar dacă am admite părerea intimațiilor, că atunci cind o hotărâre statuează asupra unui drept ea nu mai este o hotărâre dată pe cale grațioasă, ci contencioasă, constituind autoritatea lucrului judecat, indiferent dacă Tribunalul s'a pronunțat în Camera de consiliu sau în ședință publică, cu sau fără citarea părților, totuși unei hotărâri dată asupra unei cereri de perimare nu i se poate recunoaște acest caracter, de oare-ce judecătorul acestui fel de hotărâre nu atinge, nu pipăie întru nimic însuși fondul dreptului ;

Că, deci, față cu principiile de drept mai sus expuse și cu constatările în fapt că hotărârea cu No. 1441 din 1 Aprilie 1894, pe care intimații o opun ca autoritatea lucrului judecat, este un simplu jurnal dat asupra unei cereri de perimare, fără citarea și ascultarea părților, ținută suntem să recunoaștem că o atare hotărâre nu poate constitui autoritatea lucrului judecat, așa că finele de neprimire cererei de perimare e neintemeat ;

Considerând că în ceea ce privește ultima obiecțiune ce se mai face de intimații, și anume că chiar când tribunalul ar găsi că în specie nu există autoritatea lucrului judecat, conform dispoziției art. 742 Pr. civilă, urmează să declare perimată întreaga instanță, nu numai opozițiunea ; este de asemenea neintemeiată și, în adevăr, legiuitorul din 1900, modificând mai multe articole din Codul de procedură civilă, pentru a tăia controversa ce există asupra chestiunii de a se ști dacă atunci când cine-va obține perimarea unei opozițiuni se perimă numai opozițiunea, sau și hotărârea dată în lipsă, a modificat și art. 257, declarând într'un mod precis și categoric că se poate perima separat și opozițiunea, adică fără ca să se perime, să se declare fără ființă alt ce-va de cât actul juridic care-l ține legat opozițiunea ; și cum legea de procedură civilă este de ordine publică și, prin urmare, prin natura sa, cu efecte retroactive, doctrina și jurisprudența admit că în regulă generală procesele se judecă după legea nouă afară de drepturile câștigate, pe cari legea nouă nu le poate

înlătura, și trebuie să se aplice în privința lor legea veche. Acesta fiind dar înțelesul art. 742 Pr. civilă, când intimații îl invoacă în favoarea părerei d-lor nu țin seamă că prin drepturi câștigate în materie de procedură se înțelege probele, termenele fatale și nulitățile de procedură ; că nici vechiul art. 257 pr. civilă, nici vre-un alt articol, nu conține vre-o dispozițiune că hotărârile de perimare nu pot fi atacate separat pe calea opozițiunii, și că singura împrejurare că o parte numai din doctrină și jurisprudență, în lipsă de un text precis de lege, împărtășește această părere, nu poate constitui pentru dânsii un drept câștigat ;

Prin urmare, din ori-ce punct de vedere am examina cererea tirgoveților din Lespezi de a se declara perimată opozițiunea făcută de intimați contra hotărârii No. 73/1891, este întemeiată și cată a se admite.

Pentru aceste considerente, redactate de d-l Președinte Al. Bărsescu, tribunalul, admite cererea, etc.

(ss) A. Bărsescu, G. Livadiți.

p. Grefier (s) Niculescu.

Osebită opiniune.

Asupra cesiunii lucrului judecat :

Având în vedere că dispozițiunile de procedură au efect retroactiv și că în specie dispozițiunile art. 257 din noua lege de procedură civilă de la 15 Martie 1900, sunt aplicabile și opozițiilor introduse înainte de această lege ;

Având în vedere art. 742 al. I din procedura civilă ;

Considerând că în specie, prin hotărârea tribunalului Suceava No. 1441 din 1 Aprilie 1894, cererea de perimare ce se făcuse atunci a fost respinsă pe motivul că : «opozițiunea făcută în contra unei hotărâri dată în lipsă nu formează o instanță deosebită, din cauză că face parte din actele de procedură ale aceleiași instanțe, așa că nu se poate scinda ; prin urmare, reclamantele într-o acțiune câștigată în lipsă nu poate cere a se perima opozițiunea căci perimându-se opozițiunea se perimează întreaga instanță și ajunge a-și perima propria sa acțiune» ; ast-fel că tribunalul prin dispoziție, conchide la inadmisibilitatea cererei din acest punct de vedere, sau la nepermissibilitatea opozițiunii ;

Considerând că aceste nu sunt numai motive cari au determinat pe judecătorii de atunci de a respinge în special aceea cerere de perimare și sunt relative numai la ea, ce a proclamat însuși caracterul opozițiunii făcută de C. Bosie, și numai după ce s'a luat în considerație caracterul opozițiunii acela de a fi neperimabil, s'a respins în urmă cererea de perimare ; că ast-fel fiind, acele motive sunt : anima et quasi nervus sententiae, sau obiective și care i-a determinat să hotărască ast-fel, în cât se referă în mod necesar la dispozițiunile acelei sentințe ;

Considerând că dacă astăzi am avea a judeca după aceeași lege de procedură din 1865, ori-cât de contrarie ar fi părerea noastră în drept asupra interpretării vechiului art. 257 și ori-cât am putea crede că opoziția ar putea fi perimată, fără că ptiu aceasta să se perime și instanța, totuși credem că am viola puterea lucrului judecat hotărînd astăzi că opoziția lui C. Bosie este perimabilă, întru cât timp există sentința tribunalului No. 1441 care o declară neperimabilă, stringând-o întiiu cu soarta acțiunii așa fel că am da astăzi o soluțiune contrarie unui incident pe care și l-a însușit să-l hotărască ; l'a hotărît și au fost în drept să-l hotărască judecătorii din trecut. Aceasta ne poate convinge odată mai mult că suntem față de un lucru judecat și că dacă astăzi există o nouă cerere de perimare, așa că obiectul ar părea să fie un altul, și o altă lege care guvernează materia, așa că soluțiunea ar fi o alta, totuși ar trebui imperios să revenim asupra motivelor cari tocmai au fost rațiunea esențială care a făcut pe judecătorii să respingă în trecut cererea de perimare, motiv care după părerea noastră, se referă în mod necesar la dispozițiunile acelei sentințe ;

Considerând că de și hotărârea No. 1441 din Aprilie 1894 a fost dată în cauză așa cum cere legea de procedură, fără să se citeze părțile, ceea ce i-ar da poate caracterul de un act cu totul de jurisdicțiune grațioasă, totuși, ținînd seamă de caracterul perimării (art. 257 vechiul cod de procedura)

că perimarea nu se operează deplin drept și cu această ocaziune tribunalele dau o adevărată hotărîre; că prin ea însăși această deciziune a tribunalului e de natură contencioasă, și chiar dacă greșit s'a luat calea jurisdicțiunii grațioase, sau dacă legea o autoriză, totuși această circumstanță nu poate fi invocată cu succes de către însăși partea, în urma cererei căreia tribunalul s'a pronunțat și că, cel puțin în contra acestei părți, ori pe ce cale s'ar fi dat acea hotărîre a tribunalului, îl leagă puterea lucrului judecat;

Considerând că în ambele cereri de perimare este identitate de persoane, de obiect și de cauză;

Văzînd și art. 1201 Codul civ.;

Pentru aceste considerente, sunt de părere a se respinge ca nefiînd lucru judecat, cererea de perimare făcută de Obștea Tirgoveștilor din Lespezi.

Judecător (s) **G. C. Ioan.**

Asupra incapacității de lucru considerată din punctul de vedere al Codului penal

Un bolnav, stînd în spital, poate să nu aibă incapacitate de lucru, sau să aibă o incapacitate de mai puține zile, decît atîtea cite a stat în spital?

Am dat mai multe certificate cu următoarea cuprindere «..... a stat în spital de la..... pînă la..... cu boala..... care nu produce incapacitate.....». Asemenea certificate au apărut cam paradoxale, pentru că, se spune, că un bolnav, stînd în spital, trebuie să aibă incapacitate și anume atîtea zile cît a fost bolnav; căci, dacă admitem contrariul, adică, întrebarea de mai sus, atunci se naște altă întrebare: pentru ce și cum a stat bolnavul în spital?

În sensul acesta, am fost întrebat de mai multe autorități judiciare, ca să mă explic asupra acestui fapt, la care am dat următorul răspuns, pe care îl propun discuțiunii acestei reviste.

1. Un spital este creat, pur și simplu, numai pentru a tămădui pe cel suferind, fără altă considerațiune.

2. Primirea bolnavilor în spital, să face, în general, pe bază, dacă să află pat vacant în spital, dacă bolnavul este în adevăr bolnav, dacă este dintr'o localitate prea depărtată, dacă este sărac, etc. etc., fără ca să se țină seamă, dacă boala produce sau nu incapacitate de lucru.

3. Sunt bolnavi, cari, fie că nu au mijloace, fie că nu au pricepere, fie din alte cauze, cer să fie primiți în spital, unde să pot însănătoși în cite-va zile, pe cînd, dacă ar fi stat acasă, vindecarea ar fi întirziat mai mult. Niște asemenea bolnavi pot, foarte bine, să se ocupe și de profesiunea lor de și sunt bolnavi; adică, boala lor să nu le producă incapacitate, și cu toate acestea, ei să fie internați în spital.

4. Este un lucru cunoscut, că, de multe ori, să poate înșela cine-va asupra incapacității, dacă să pronunțe numai după un singur examen, ceea ce s'ar întimpla, forțamente, atunci cînd, primirea

sau neprimirea în spital a unui bolnav, ar atirna de existența sau lipsa incapacității.

De aceea, bazați pe punctele de mai sus, și pentru a ne putea pronunța mai exact, după o serie de examinări, bolnavul este primit în spital, rămînînd ca, asupra incapacității, să ne pronunțăm în urmă, indiferent de numărul zilelor cît va sta în spital.

5. Sunt bolnavi, cari domiciliază la 60—80 klm. departe de spital, sau cari sunt debili după boală, sau cari, la intrare în spital, au apucat o vreme bună, iar la eșire o vreme friguroasă, etc.

Ei bine, acești bolnavi sunt complect vindecați, însă suntem nevoiți a-i mai ține în spital, încă cite-va zile, pînă cînd le vine căruța de a casă, pînă cînd li să aduce înbrăcăminte mai groasă, și așa mai departe. În asemenea casuri, incapacitatea durează numai zilele cît a fost cine va pur bolnav, iar nu și acele cite-va zile, pe care bolnavul le-a așteptat, d. e., pentru ca să-i vină căruța de acasă, sau alt ceva.

Prin urmare, dacă la niște asemenea bolnavi, s'ar admite, ca incapacitate, numărul total de zile cît au stat ei în spital, atunci justiția tot-d'una ar fi indusă în eroare.

6 Faptul, că un bolnav a stat în spital, implică, evident, după sine, o incapacitate de lucru, prin aceea, că bolnavul nu a muncit.

Însă, această incapacitate este cauzată de șederea în spital iar nu de boala însăși, și medicul nu trebuie să se pronunțe de cît asupra incapacității cauzată numai de boală, indiferent, dacă bolnavul șade în spital sau în altă localitate.

Viadra-Putna, 13 Martie 1905

N. N. Burghel
Medic primar de spital.

INFORMAȚIUNI

Ne facem o plăcută datorie de a anunța că d-l M. Gh. Kivu, unul din cei mai buni elevi ai Facultății din București, a trecut cu deosebit succes teza pentru licența în drept, în ziua de 6 ale curente.

Subiectul pe care tinărul și valorosul licențiat l-a tratat cu un deosebit talent, este: Despre autoritatea lucrului judecat (în materie civilă).

D-sa este hotărît a se stabili ca avocat în Turnu-Severin. Îi urăm deplin succes în noua sa carieră și felicităm Baroul mehedințean de achiziția făcută în persoana acestui tinăr de valoare care, dacă n'ar fi avut o predilecție pentru barou, ar fi putut fi o podoabă a magistraturei noastre.

—x—

Orî-ce cărți de Drept române și străine se pot cumpăra direct de la Biroul redacției *Curierului Judiciar*, București, Calea Rahovei 5.—Cine are de vânzare cărți de drept se va adresa tot acolo spre a obține preț bun.